

اداره خانه سی :

محلہ پمپنہ بازار سی ساجیلر خانہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Έπιβάται γρῶσ. 2.

Τὸ σῦμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ

ΤΑΝ δὲ διαβάσετε, παιδιά μου, τὰς γραμμάς αὐτάς, αἱ ἐξετάσεις σας δὲ ἔχον τελειώσει ἢ τοῦλάχιστον δὲ πλησιάζουν νὰ τελειώσουν.

Σὰς φαντάζομαι μὲ ποίαν ἀγωνίαν περνάτε τὰς ἡμέρας αὐτάς τῆς δοκιμασίας καὶ φαντάζομαι μὲ ποίαν ἀνακουφίσιν δὲ φωνάζετε ἐκεῖνο τὸ χαρακτηριστικόν :

— Οὐφ!

Ὅταν ἐπιστρέψετε κουρασμένοι εἰς τὰ κλῆματα σας μετὰ τὰς ἐξετάσεις. Τὰ φαντάζομαι ὅλα αὐτά, διότι εἶναι τόσο βαρύνοντα χαραγμένα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὥστε δὲν κατάρθωσα νὰ τὰ ξεχάσω, ἀν καὶ περάσαν πολλά χρόνια ἀπὸ τότε ἕως τώρα.

Τὰ φαντάζομαι ἀκόμη, γιὰ τὴν ἐξέτασιν, διότι κάθε χρόνο ἢ παιδικὴ ψυχὴ, ποῦ εἶναι πάντα ἴδια, περὶ αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ δοκιμάζει τὴν ἴδιαν ἀνακουφίσιν.

Τί νὰ γίνῃ! Πρέπει εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν νὰ περάσωμεν τὸ σχολεῖον, νὰ μάθωμεν ὅσα μὰς διδάσκουν καὶ, διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ φανώμεν εἰς τὴν κοινωνίαν κατὰ καὶ νὰ ζήσωμεν ἰκανοὶ ἀξιοπρεπῆ ζωὴν.

Πρέπει ἀκόμη, ὅταν εἴμεθα παιδιά, νὰ

περάσωμεν αὐτὸ τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον δὲ μὰς συνειθίσῃ εἰς τὸ ἄλλο μαρτύριον, εἰς τὸν ἄλλον ἀγῶνα, ποῦ μὰς ἐτοιμάζεται εἰς τὴν κοινωνίαν. Πρέπει νὰ συνειθίσωμεν εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ μικρὰ τὴν ἀμύληαν, διὰ νὰ εἴμεθα κατόπιν ἰκανοὶ εἰς τὸν συναγωνισμόν τὸν μεγάλον, ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ἡλικία.

Ἄλλὰ παρατηρῶ, ποῦ συμβαίνει κατὰ. Ἐγὼ ἰδεῖ πολλὰς φωνὰς αὐτὴν τὴν σκηνήν :

Ὅταν ὁ μαθητὴς τελειώσῃ μὲ τὸ καλὸ τὰς ἐξετάσεις του καὶ γυρίσῃ σπῆτι του, φορτωμένος μὲ βιβλία, σημειώσεις καὶ τετράδια, τὰ πετὰ—τὰ πετὰ κυριολεκτικῶς—κατὰ γῆς μὲ ἓνα συγχαμὸν, μὲ μίαν ἀηδίαν! Ἐτυχε μάλιστα νὰ ἰδῶ καὶ ἄλλην σκηνήν· αὐτὴ εἶναι πρὸς χυδαία ἀκόμη!

Ὅταν ὁ μαθητὴς τελειώσῃ τὰς ἐξετάσεις του, παίρνει τὸ καλάμαρι του καὶ τὸ πετὰ, τὸ σπάζει εἰς τὸν τοῖχον τῆς σχολῆς.

Αὐταὶ αἱ δύο σκηναί, τὰς ὁποίας, βέβαια, δὲν κάμνουν ποτὲ τὰ εὐγενῆ παιδιά, νὰ ξεύρωτε τί φοβεραὶ σκηναὶ εἶναι καὶ πῶς προσβάλλουν τὸ παιδί, ποῦ τὰς διαπράττει!

Ξεύρωτε τί λέγουν :

— Ἐγὼ δὲν δὲ διαβάζω πειὰ, δὲν δὲ γράφω, μακρῶς μου κάθε βιβλίον καὶ πνευματικὴ ἐργασία. Ὁ λογαριασμός μὲ τὸ σχολεῖον καὶ μὲ τὴν μελέτην ἔληξεν. Εἶμαι ὁ ἐπαναστάτης!

Αὐτὰ λέγει ἡ πράξις αὐτὴ καὶ ὁμως σκεφθῆτε καλλίτερα καὶ δὲ ἰδῆτε, ὅτι ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας.

Μὴ νομίσετε, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον ἐμάθατε ὅσα χρειάζονται εἰς τὴν ζωὴν. Μὴ νομίσετε, ὅτι ἡ σοφία τοῦ κόσμου, αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης, τὰ θαύματα τῆς καλλιτεχνίας, ἡ ἐργασία τοῦ

παγκοσμίου πολιτισμοῦ εἶναι κλεισμένη μέσα εἰς τῆς λίγες σελίδες τῶν διδασκτικῶν σας βιβλίων. Τὸ σχολεῖον δὲν σὰς ἐδίδαξε, παρὰ πολὺ λίγα πράγματα ἀπ' αὐτὰ· δὲν ἴστο δυνατόν νὰ σὰς τὰ διδάξῃ ὅλα, δὲν ἐπρόφθαινε, βέβαια. Μὰ σὰς ἐδίδαξε τὸ κυριώτερον : τὸν τρόπον πῶς νὰ μελετᾶτε, πῶς νὰ σκέπτεσθε, πῶς νὰ κρίνετε. Αὐτὸ καὶ μόνον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μικρόν.

Λοιπὸν, ὄχι πέταγμα τῶν βιβλίων, ὄχι σπάσιμο τοῦ μελανοδοχείου, ἀλλὰ ἐγάπην πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὰς σημειώσεις. Μάθετε νὰ διαβάσετε συστηματικὰ. Μάθετε νὰ ζητήτε τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν ἐκεῖ, ποῦ οἱ χυδαῖοι δὲν ἐμποροῦν νὰ τὴν εὑρουν.

Εἶναι πιθανόν, βέβαια, νὰ μὴ ἀκολουθήσετε ὅλοι σας πνευματικὰ ἐπαγγέλματα. Αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ μὴ μελετᾶτε. Καθὼς ἔχετε ὀρισμένην ὥραν διὰ τὸν καλλωπισμόν σας, διὰ τὸ γεῦμά σας, διὰ τὸν ὕπνον, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ ὀρισμένην ὥραν διὰ τὴν μελέτην.

Πῶς ; ἔχετε γνώμην ἀντίθετον ;

Ἡ μελέτη, καὶ ἄλλοτε σὰς τὸ εἶπα, εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον συγκοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μὲ ὅλας τὰς χώρας καὶ μὲ ὅλας τὰς ἐποχάς. Μὲ τὴν μελέτην καὶ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ταξιδεύετε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μανθάνετε πράγματα περασμένα, πράγματα, τὰ ὁποία, ὅπου δῆποτε καὶ ἀν ταξιδεύσετε, δὲν δὲ τὰ ἰδῆτε, διότι εἶναι τελείως νεκρά. Ἡ μελέτη ἢ ἐλευθέρα, καὶ ὄχι ἡ ὑποχρεωτικὴ τῶν σχολείων, εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ μία παρηγορία εἰς τὸν ἀνθρώπον.

ΦΟΙΒΟΣ

'Απ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μετ' ἰδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60

» τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Αἱ ἐγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ἔΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΗΜΟΙΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Τὰ μικρὰ λουλούδια, ποῦ ἀνθοῦσαν ἡρεμα καὶ μοναχικὰ εἰς τὴν ἀκρὰν ἐνὸς δάσους, ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται διὰ τὴν μοναξιά των καὶ τὴν ἐγκατάλειπιν.

— Τί κρίμα, ἔλεγαν, νὰ εἴμεθα δροσερά, εὐμορφα καὶ μυρωμένα, διὰ νὰ ζῶμεν, καὶ νὰ ἀποθάνωμεν εἰς τὰ βόθρη ἐνὸς δάσους καὶ νὰ δίδωμεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἀρώμα μας, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρει τί νὰ τὸ κάμη! Ὡ! πόσον τὰ λουλούδια τῶν κήπων εἶναι εὐτυχησμένα! Ἡ καλλιέργεια τὰ κάμνει πειθὼ ὠραία, τὰ θαυμάζουν καὶ ὅλη των ἡ ζωὴ εἶναι μία ἀτελείωτη ἐορτή! Ἡ ἰδική μας ἐξορία διαρκεῖ τώρα τόσον καιρὸν! πρέπει νὰ φωνάξωμεν, πρέπει νὰ παραπονεθῶμεν καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπ' ἐδῶ, ποῦ εἴμεθα. Ἐδῶ θὰ πεθάνωμεν ἀπὸ τὴν στενοχώρια μας.

— Τὸ ἐσκεφθήκατε καλά, ποῦ θέλετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ δάσος, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡσυχον διαμονὴν σας, καὶ θέλετε νὰ ζήσετε μέσα εἰς τὸν κόσμον; εἶπεν ἓνα λουλούδι κάπως μαραμένο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὄμας πείραν ἀπὸ τὴν ζωὴν. Πιστεύσατέ με, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει κάμει ὅλα καθὼς πρέπει καὶ ἂν μᾶς ἐφύτευσεν ἐδῶ, αὐτὸ θὰ εἶπῃ, ὅτι πονθενὰ ἄλλου δὲν θὰ εἴμεθα καλλίτερα. Παραπονεῖσθε διὰ τὴν μοναξιά σας. Καὶ ὅμως εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ ζῆ κανεὶς συντροφικὰ μετὰ τῆς πεταλοῦθες, ποῦ εἶναι τόσον εὐμορφες καὶ χαρωπές; Ὡ! ἀδελφία μου, ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ παγίδας διὰ τὰ λουλούδια, εὐτυχησμένα δὲ εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἡμεῖς, ζοῦμεν εἰς τὴν μοναξιά, ὅπου ὁ πόνος οὐδέποτε μᾶς ἐπείραζε.

Τὰ ἄλλα λουλούδια, ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ

τὰ λόγια τοῦ γηραιοῦ φίλου των, δὲν τὰ ἐδέχθησαν με εὐχαρίστησιν καὶ δὲν ἤκουσαν τὰς συμβουλὰς του τὰς φρονίμους.

Συνενοήθησαν, λοιπόν, καὶ ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρῳνται. Μάλιστα ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὴν ἀναφορὰν των ἀμέσως εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ τοῦ παραπονεθῶσι διὰ τὴν τύχην των.

Πραγματικῶς, ἕως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ἔφθασεν ἓνα ἰδιαίτερον ἀρώμα, τὸ ὁποῖον μετέφερε τὴν παράκλησιν καὶ τὴν διαμαρτυρίαν τῶν λουλουδιῶν τοῦ δάσους, τὰ ὁποῖα ἐζητοῦσαν νὰ μετατεθοῦν εἰς τοὺς καλλιεργημένους κήπους.

— Ἄς γίνῃ ὅπως θέλουν, εἶπεν ὁ Πανάγαθος.

Καὶ εὐθύς, εἰς μίαν στιγμὴν, ὅλα τὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα εἶχον καταρασθῆ τὴν τύχην των, ὡς ἐκ θαύματος μεταφέρθησαν εἰς ἓνα καλλιεργημένον κήπον ἀνθέων, καὶ ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἐξύπνησαν, εἶδαν με ἐκπληξίν των τὴν εὐμορφιά, ἡ ὁποῖα τὰ περιτριγύριζε· δὲν ἐφантаζοντο ποτὲ τόσην εὐτυχίαν.

— Ὡ! πόσον ὠραία εἶναι ἐδῶ! ἐφώνησαν εὐχαριστημένα· τί διαφορὰ ποῦ ὑπάρχει ἐδῶ ἀπὸ τὸ ἔρημο δάσος, ὅπου ἤμεθα. Ἐδῶ εἴμποροῦμεν νὰ ἀπλωσῶμεν τῆς εὐμορφίης μας, διότι θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ θὰ μᾶς θαυμάσουν.

Ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ τότε, ὑπερήφανα διὰ τὴν νέαν των θέσιν, προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν πλεὺ ὠραία, νὰ μεγαλώσουν περισσότερο, διὰ νὰ ἐξομοιωθοῦν πρὸς τὰ ἄλλα, τὰ ἀντίζηλα λουλούδια.

Ἄλλὰ ματαίως· ὁ Θεὸς τὰ ἔσπειρε μικρὰ ἄνθη καὶ μικρὰ ἔστρεψε νὰ μείνουν. Αὐτὸ ἀπετέλεσε τὴν πρώτην των θλίψιν.

Μὰ δὲν ἦτο ἡ μόνη.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ λουλούδια, ποῦ ἦσαν ἀδελφωμένα καὶ τὸ ἓνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, ὅταν ἦσαν εἰς τὸ δάσος, τώρα ἐχωρίσθησαν καὶ ἀπεμακρόνηθησαν, διότι ὁ κηπουρὸς, ποῦ ἐζητοῦσε τὴν συμμορίαν, δὲν ἤμποροῦσε ποτὲ νὰ ἀφίση κοντὰ εἰς τὰ ὑπερήφανα λουλούδια τῶν κήπων τὰ μικρόσωμα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Τὰ εἶχε σκορπίσει τοῦ γεωργοῦ τὸ χερί.

Ἐλυπήθησαν, λοιπόν, καὶ δι' αὐτὸ πάρα πολὺ· ἐν τούτοις εἶχαν ἀκόμη μίαν παρηγορίαν, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡ στιγμὴ, ποῦ θὰ τὰ ἐθαύμαζαν διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν εὐωδίαν των· καὶ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐπερίμεναν με πολλὴν ἀγωνίαν.

Ἄλλὰ τί δυστυχία, τί κακό, τί πίκρα! Τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, ποῦ εἶχαν μεταφυτευθῆ εἰς τὸν κήπον, κανεὶς δὲν ἔστρεψε νὰ τὰ ἴδῃ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ κήπου καὶ ὅσοι ἤρχοντο διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, ἐκύτταζαν, ἐθαύμαζαν καὶ ἐπαινοῦσαν τὰ ἄλλα λουλούδια τὰ ὑπερήφανα καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔστρεφεν ἓνα κἂν βλέμμα συμπαθητικὸ εἰς τὰ ταπεινὰ ἐκεῖνα λουλουδάκια.

Τὰ περιφρονοῦσαν.

Τότε τὰ ἄνθη τοῦ δάσους ἐκλάυσαν ἀπαρηγόρητα καὶ μάλιστα ἤρχισαν νὰ τρέμουν, διότι ἐβλεπον, ὅτι τὰ λουλούδια, ποῦ ὑπάρχουν εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνθρώπων, πεθαίνουν ἀπὸ βίαιον θάνατον. Ἐρχεται ὁ κηπουρὸς ἢ ὁποῖος τύχει κακὸς ἐπισκέπτης καὶ τὰ κόπτει, πρὶν ἀκόμη μαρθεῖν, ἐνῶ εὐρίσκονται εἰς τὴν καλλιτέραν των ὠραιότητα.

— Ὡ! ἄς φύγωμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν κακοροϊζικὸν τόπον, αὐτὸ τὸ μέρος τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ξεύρουν νὰ ἀγαποῦν τὰ μικρὰ λουλούδια καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον ἀχάριστοι.

— Ναί, ἄς φύγωμεν, ἐπανελάβον ὅλα τὰ λουλούδια, ποῦ εἶχαν μεταφυτευθῆ ἀπὸ τὸ δάσος εἰς τὸν κήπον.

Καὶ τότε ἤρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἐξορκίσουν, νὰ τὸν καθικατεύουν, ὅπως τὰ μεταφυτεύσῃ πάλιν ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν, ἐκεῖ, ποῦ ἐνόμιζαν, ὅτι ἦσαν εὐτυχῆ.

Ἄλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τὰ ἤκουσε. Ἐμείναν ἐκεῖ καταδικασμένα, χωρὶς νὰ εἴμποροῦν νὰ κατηγορήσουν κανένα, διότι αὐτὰ μόνα των ἠθέλησαν τὴν τύχην των ἐκεῖνην.

Ἡ ἱστορία αὐτή, ἀγαπητά μου παιδιά, δὲν σᾶς διδάσκει τίποτε;

(P. J. Stahl)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΑΝΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς εἰς τὴν ζωὴν οὔτε αἰσιόδοξος, οὔτε ἀπαισιόδοξος, ἀλλὰ νὰ τὴν βλέπῃ ὅπως εἶναι. Πολλάνκις ἡ αἰσιοδοξία ἐβλάπτει καὶ σχεδὸν πάντοτε μετὰ τὴν ἀπαισιοδοξίαν δηλητηριάζομεν κάθε μας χαράν.

Ἡ ἀμάθεια εἶναι ἡ ἀετία τοῦ πνεύματος.

Αἱ ἀποπλανήσεις εἶναι αἱ ἀφαιμάξεις τῆς ψυχῆς.

Ἡ δλιγότερον θαλασσηρὰ τῶν κακῶν εἶναι ἡ ἀχαριστία.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «'Απ' Όλα»

Κατάλογος Γ'

Ἰωάννης Α. Ἑλληνοδόξος	Γρ.	5.—
Μιχαὴλ Ἀρθουίδης	»	5.—
Τιμολ. Σ. Πατριδῆς	»	8.—
Μιχαὴλ Ν. Χάτσος	»	1.80
Σταράτιος Ε. Πόσσος	»	1.—

Γρ. 15.50

Ἐκ τοῦ δευτέρου καταλόγου » 152.—

Ἐισπραχθέντα ἐν ὄλῳ . Γρ. 167.50

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Έκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 243

“Αν, βέβαια, ο βράχος ήτο γρανίτης, το πράγμα θα ήτο πολύ δύσκολον, ίσως και ακατόρθωτον, αλλά ο σχιστόλιθος εκείνος ήτο μαλακός και με αυτόν τον τρόπον θα κατώρθωναν τα παιδιά να μεγαλώσουν την αΐθουσαν της διαμονής των. Η εργασία εκείνη δεν θα διαρκούσε και πολύ· άλλως τε, τί είχαν να κάμουν τα παιδιά κατά τας ημέρας του χειμῶνος;

Βεβαίως, δεν έπρεπε να χρησιμοποιήσουν δυναμίτιδα· μόνον μερικά σφυρία και πάσσαλοι έφθασαν. Οι ναυαγοί μας είχαν δοκιμάσει αυτό, όταν ήνοιξαν την τρύπαν, από την όποιαν επέρασαν την καπνοδόχον του μαγειρείου των.

Και αρχάς έμεγάλωσαν το άνοιγμα της εισόδου του σπηλαίου, έβαλαν μάλιστα εκεί και μίαν θύραν του Σλοϋγκι, την εφήρμοσαν, την έστερέωσαν, ώστε να εμπορή να κλείη το σπήλαιον. Έπειτα ήνοιξαν εις τα πλάγια δύο παραθυράκια, τα όποια ήσαν χρήσιμα διά τον άερισμόν του σπηλαίου.

Ο καιρός από μιας έβδομάδος είχε χειροτερεύσει, ο χειμῶν είχε εμφανισθῆ. Ορμητικά θύελλαι προσέβαλλον το νησί, αλλά το σπήλαιον δεν το έπείραζαν, διότι ήτο έστραμμένον κατά τοιοῦτον τρόπον. Η βροχή και το χιόνι όρμητικώτατα έκαμον την εμφάνισίν των, οι δὲ κυνηγοί μας δεν ήμπορούσαν πλέον να κάμουν μεγάλας εκδρομάς. Περιωρίζοντο μόνον εις την άκτὴν της λίμνης.

Τὰς περισσότερας ημέρας όμως τα παιδιά ήσαν αναγκασμένα να μένουν κλειστά μέσα εις το σπήλαιον και δι' αυτό ήμπορούσαν να αρχίσουν την εργασία των διά να μεγαλώσουν το σπήλαιον.

— “Αν αρχίσωμεν να σκαλίζωμεν τον βράχον προς τα πλάγια, ειπεν ο Μπριάν, ίσως εμπορέσωμεν να βγοῦμεν προς το μέρος της λίμνης και με αυτόν τον τρόπον θα έχη το σπήλαιον δύο εξόδους. Έτσι θα εμπορευόμεν να παρατηροῦμεν καλά τὰ περίξ και να χρησιμοποιοῦμεν την μίαν θύραν, όταν δεν θα είναι δυνατόν η συμφέρον να χρησιμοποιοῦμεν την άλλην.

Αυτό θα ήτο, βέβαια, πολύ εδεργατικόν διά την διαμονήν των παιδιῶν και δεν ήτο δύσκολον να επιτύχη.

Πραγματικῶς, σκάντα ως πενήντα πόδες έχώριζον την έσωτερικὴν πλευράν του σπηλαίου από την έξωτερικὴν του άκραν. Έπρεπε, λοιπόν, να σκαλίσουν τον βράχον προς την διεύθυνσιν εκείνην. Κατά την εργασία των έπρεπε να προσέξουν πολύ, διά να μὴ γίνη κένενα βούλιαγμα. Άλλως τε,

πρὶν δώσουν ακόμη εις το νέον δωμάτιον, ποῦ έσκάλιζαν, το ύψος και το πλάτος, το όποιον έχρειάζετο, ο Βάξτερ έπρότεινε να σκαλίσουν μίαν στενήν και μακρὰν όπήν, την όποιαν να πλατύνουν, όταν κατά το βάθος δεν θα τοίς εφαινετο αρκετή.

Τὰ δύο τότε δωμάτια του σπηλαίου θα ένώνοντο με το πέραςμα εκείνο, το όποιον θα ήδύνατο να κλεισθῆ εις τὰ δύο αὐτοῦ άκρα. Μαγίως του θα έσκάλιζαν δύο σκοτεινάς κοιλότητας.

Αὐτό το σχέδιον εφάνη ως καλλίτερον και ήρχισαν τὰ παιδιά να το θέτουν εις εκτέλεσιν. Κατά τὰς τρεις ημέρας, από τὰς 27 έως εις τὰς 30 Μαΐου, η εργασία εξετελέσθη πολὺ εύκολα και τακτικά. Ο βράχος του σπηλαίου έσπανεν εις το πρώτον κτύπημα του σφυρίου. Δι' αυτό εχρειάσθη να περιφράξουν τὰ πλευρά του με σανίδια και προς τοῦτο εχρησιμοποίησαν τὰ σανίδια της σχεδίας, δηλαδή του κκταστρώματος του Σλοϋγκι. Βεβαίως, ελα τὰ παιδιά δεν ήμπορούσαν να εργασθοῦν ταυτοχρόνως, διότι το μέρος ήτο στενό, άλλ' ελα εεργάσθησαν κατά σειράν με πολλήν προθυμίαν και ίκανότητα.

Η εργασία είχε αρκετά προχωρήσει, η στενόμακρη εκείνη τρύπα, την όποιαν ήνοιξαν, είχε φθάσει εις μάκρος τεσσάρων η πέντε ποδῶν, όταν εν φαινόμενον πολὺ άπροσδόκητον και σπάνιον παρουσιάσθη το άπόγευμα της 30 Μαΐου.

Ο Μπριάν, ενῶ εεργάζετο ώσαν τεχνίτης όρυχείου, ένόμισεν, ότι ήκουσεν ένα υπόκωφον θόρυβον από το έσωτερικόν του βράχου.

Διέκοψε την εργάσιαν του, διά να ακούση καλλίτερον ο θόρυβος εκ νέου εφθασεν εις τὰ αυτιά του.

Έφυγεν από το στενόν εκείνο, έπήγε να εῦρη τον Γόρδωνα και τον Βάξτερ, οι όποιοι εῦρισκοντο εις το σπήλαιον.

— “Απάτη, απήντησεν ο Γόρδων. Ένόμισας, ότι ήκουσες.

— Πάρε την θέσιν μου, Γόρδων, και βάλε το αυτί σου εις τον βράχον και άκουσε.

Ο Γόρδων έμδηκεν εις το στενόν και εξήλθε μετά τινα λεπτά απ' εκεί.

— Δεν ήπατήθης, ειπεν, ήκουσα μακρυνός κρότους.

Ο Βάξτερ έπήγε και αυτός να βεβαιωθῆ και επέστρεψε λέγων:

— Τί να είναι άρά γε;

— Δεν εμπορώ να φαντασθῶ, απήντησεν ο Γόρδων. Πρέπει να εεδοποιήσωμεν τον Δόνιφαν και τους άλλους.

— Ναι, μά δχι τους μικρούς.

Την στιγμήν εκείνην ελοι ήρχοντο διά να δεικνήσουν και τὰ μικρά έμαθαν το τί συνέβαινεν. Αυτό τους ετρόμαξε, βέβαια, πάρα πολύ.

Εν πάση περιπτώσει, απεφασίσθη να μη διακοπῆ η εργασία και μάλιστα να την επαναρχίσουν εῦθὺς μετά το δείπνον.

Εν τούτοις κατά την εσπέραν δεν ήκούσθη ο κρότος εκείνος και μόνον εις τὰ έννέα της νυκτός ο θόρυβος επανήρχισε και εφθασεν διά μέσου του βράχου.

Την στιγμήν εκείνην ο Φάν, ο όποιος είχε

τρέξει προς την όπήν, εεβγαίνεν απ' εκείνην με τρίχας τεταμένας, με χείλη τρέμοντα, με την οὐράν ακίνητον. Έδεικνυε δηλαδή σημαία ταραχής άγρίας. Έγαύγιζε ζωηρά, ώσαν να ήθελε να απαντήση εις τον βρυχηθμόν, ποῦ ήρχετο από το έσωτερικόν του βράχου.

Τότε ακριβῶς οι μικροί κατελήφθησαν από φοβερόν τρόμον. Η φαντασία των, η όποια ήτο γεμάτη από φανταστικά παραμύθια με δράκους και με νεράιδες, ήρχισε να πλαττή χίλια-δυο πράγματα. Ο δὲ φόβος αυτός κατέλαβεν επίσης τον Δόλ, τον Κωστάρ και αυτόν ακόμη τον Ζεγκιν και τον Ίβερσον.

Ο Μπριάν προσεπάθησε να τους καθησυχάση και τους υπεχρέωσε να πέσουν εις τὰ κρεβάτια των· τὰ παιδιά ήργησαν εν τούτοις να κοιμηθοῦν.

Ο Γόρδων και οι άλλοι εξηκολούθουν να συνομιλοῦν με χαμηλήν φωνήν περι αυτού του παραδόξου φαινομένου. Πολλάκις ο κρότος εκείνος εξακολουθοῦσε επὶ πολὺ διάστημα και ο Φάν επέμενε να φανερώνη παράδοξον θυμόν.

Τέλος, ο κόπος τους κατέβαλεν ελους και εκοιμήθησαν, εκτός του Μπριάν και του Μόκο, οι όποιοι ήγγρύπησαν διά να φυλάξουν. Μετ' ολίγον μία βαθεία σιγή εδασίλευσεν έως το πρωί εις το σπήλαιον εκείνο.

Την άλλην ημέραν ελοι εσηκώθησαν πολὺ ένωρίς. Ο Βάξτερ και ο Δόνιφαν έμδηκαν εις το βάθος της όπης. Δεν ήκουσαν διόλου τον χθεσινόν θόρυβον. Ο σκύλος επήγγαινε και ήρχετο, πλην δεν ήτο τώρα ήσυχος. Δεν ήθελεν, επως άλλοτε, να όρμήση κατά του τοίχου.

— “Ας αρχίσωμεν πάλιν την εργασία μας, ειπεν ο Μπριάν.

— Ναι, απήντησεν ο Βάξτερ, και σταματοῦμεν, όταν αρχίση πάλιν αυτό το δαιμονισμένο οὐρλίασμα.

— Μήπως, άρά γε, το οὐρλίασμα αυτό, ειπεν ο Δόνιφαν, προέρχεται απλῶς από κάποιαν πηγὴν νεροῦ, η όποια θα επερνοῦσεν από τὴν βράχον;

— Τότε θα την ήκούαμεν διαρκῶς και όμως τώρα δεν την άκοῦμεν, ειπεν ο Βίλκοξ.

— Σωστά, παρετήρησεν ο Γόρδων· νομίζω μάλλον, ότι ο θόρυβος προέρχεται από τον άέρα, ποῦ μπαίνει εις τον βράχον από κάποια σχισμάδα του.

— “Ας αναδοῦμε επάνω εις τον βράχον, ειπεν ο Σερδής· ίσως κάτι ανακαλύψωμεν.

Η πρότασις έγινεν αποδεκτή και τὰ παιδιά, αφού εεγῆχαν από το σπήλαιον, ανέβησαν εις τον βράχον.

“Ολα τὰ παιδιά με ιδιαίτερον ζήλον εξηκολούθησαν την εργασία και η ημέρα εκείνη ήτο μία από τὰς περισσότερον κουραστικὰς εν τούτοις επέρασε χωρὶς ιδιαίτερον επεισόδιον. Μόνον προς το εσπέρας ο Γόρδων ανεκάλυψεν, ότι ο σκύλος ελειπεν.

(άκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπολίτου Σελουκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ο ΦΑΥΛΟΣ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔλεινός καὶ φαῦλος. Ἐκαστος ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἓνα ὄφιν, μίαν Εὐάν, ἓνα Ἀδάμ. Τί σημαίνουν ταῦτα; Ὁ Αὐγουστίνος λέγει: «Ὁ ὄφιν εἶναι ἡ φύσις καὶ αἱ αἰσθήσεις, ἡ Εὐά εἶναι αἱ ἐπιθυμίαι, ὁ Ἀδάμ εἶναι τὸ λογικόν». Ἄλλ' ἄς προσδέσωμεν: ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον τὸν παλαιὸν Ἀδάμ, ὅστις συνεπινεύει εἰς τὴν συμπαιγνίαν τοῦ ὄφεως καὶ τῆς Εὐας.

Εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ὀλονὲν γηράσκει, ἀσχημαίνει, ἀποβαίνει ἀχρηστὸν καὶ ἐπὶ τέλους βρῶμα τῶν σκωλήκων, τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον περὶ ὑψηλότερα ἔδει νὰ ἀσχολῆται, δουλεύει ἀδιακόπως καὶ ἀκαταπαύστως, ὅτε μὲν ἐκουσίως, ὅτε δὲ ἀναγκαστικῶς. Αἱ ὄρμαι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι, αἰτινες ἐνεργοῦσι παρὰ τῷ ζῳῷ ἐν ἀκραιφνεῖ φυσικότητι, συμπληροῦνται ἀπαισίως διὰ τῆς λεπτότητος, μεθ' ἧς οὕτως ὑποβοηθεῖ καὶ ἱκανοποιεῖ αὐτὰς ἡ διὰ τῆς ἀνικανότητος, μεθ' ἧς καταπολεμεῖ αὐτὰς. Τὸ πνεῦμα εἶναι ἡ σκιρτή, ἐφ' ἧς τὰ πᾶθη ἐκτυλίσσονται τὸ ἀτάσθαλον αὐτῶν δράμα. Διαρκῶς ἀπασχολημένον νὰ αὐταπατάται περὶ ἑαυτοῦ, ἐμπαίζει αὐτὸ ἑαυτὸ καὶ ἀποτελεῖ σειρὰν ὄλην ἀλλοκώτων ἀντιφάσεων.

Εἶναι ὑπόχρεως, ἀρά γε, ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι τοιοῦτος ἔλεινός καὶ φαῦλος; Εἶναι πράγματι καταδικασμένος εἰς τοῦτο;

Δὲν εἶναι οὔτε ὑπόχρεως οὔτε καταδικασμένος, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποβῆ τοιοῦτος.

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δὲν εἶναι φαῦλος· εἶναι τέκνον Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον διατρέβει ἐν τῷ σώματι, δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγῆ βεβαίως τοῦ ὄφεως καὶ τῆς Εὐας, ἀλλὰ δύναται ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ νὰ εἰσαγάγῃ ἄλλο τι, ὄλερ θὰ κυριαρχῇ τοῦ ὄφεως καὶ τῆς Εὐας.

Ποῖον εἶναι τοῦτο καὶ πῶς εἰσάγεται ἐν ἡμῖν, γινώσκεις ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, οἱ δὲ διδάσκαλοι τῆς θερησκείας θὰ σοι ἐρμηνεύσωσι τοῦτο καὶ γραπτῶς καὶ προφορικῶς. Ἄλλ' ἡ διδασκαλία αὐτῶν θὰ ἀποβῆ ὄλως ματαιία, ἂν μὴ σὺ εἶσαι κατὰ βάθος πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ὑγιαίνοντα, δὲν λαμβάνει κἀνὲν φάρμακον.

Εἰς ΣΟΦΟΣ ΕΠΙΣΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδα 245)

Ἠκολούθησαν αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, μελετώμεναι κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα μὲ σπουδαστῆριον πρωτοτυπώτατον, ἔργον τῆς ἀτομικῆς μου βιομηχανίας. Σᾶς ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε τὸ τί εἰς τὴν ἐπίμονον αὐτὴν πάλην ἐγένετο ἡ ἀγαπημένη ἐπιστήμη. Ἐμάλωνα μὲ τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὴν ἐλαχίστην τάσιν πρὸς ἀποσκίρτησιν, ἀπὸ τὸν φόβον μὴ σαγηνευθῶ ἀπὸ κἀνένα νέον βλαστὸν τῆς οἰκογενείας τῶν σιτηρῶν ἢ κἀνὲν ἄγνωστον κολεόπτερον. Ἐπίεξα τὸν ἑαυτὸν μου. Τὰ βιβλία τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἦσαν καταδικασμένα εἰς τὴν λήθην, ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου μου.

Τέλος, μὲ ἀποστέλλουν νὰ διδάξω τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χημείαν εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Ἀζάτσιου. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ πειρασμός εἶναι πολὺ δυνατός. Ἡ θάλασσα εἶναι γεμάτη θαυμαστὰ πράγματα, ἡ ἀκτὴ, ὅπου ἡ παλίρροια ξεβράζει τόσα ὄραϊα κοχλίδια, ἡ ἀκρογιαλιὲς μὲ τῆς κινριῆς τῶν, τῆς κουμαριῆς καὶ τοὺς σκίνους. Ὅλος αὐτός ὁ παράδεισος πλουσίας φύσεως παλαίει μὲ τόσην καταφανῇ ὑπεροχῇ ἐναντίον τῶν ἀριθμῶν! Ὑποκύπτω, χωρίζω εἰς δύο τὰς ἑσρας τῆς σχολῆς μου. Τὸ ἓν, τὸ καὶ μεγαλείτερον μέρος, ἀφιερώνω εἰς τὰ μαθηματικά, τὴν βάσιν αὐτὴν τοῦ καθηγητικοῦ μου μέλλοντος, συμφώνως πρὸς τὰ σχέδιά μου, τὸ ἄλλο δαπανᾶται, μὲ κἀποια συστολή, εἰς συλλογὴν φυτῶν καὶ ἀρβύνας τῶν ἐναλίων πραγμάτων. Τί τόπος! ποίας λαμπρᾶς σπουδᾶς ἠμποροῦσα νὰ κάμω, ὅταν, μὴ ἀπασχολημένος μὲ τὸ Χ καὶ μὲ τὸ Υ, θὰ ἠδυνάμην ν' ἀφειθῶ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὰς κλίσεις μου!

Εἴμεθα ὁ χόρτος τῆς γραφῆς, τὸ παίγνιον τῆς ἀνεμοζάλης. Νομίζομεν, ὅτι βαδίζομεν πρὸς σκοπὸν αὐτοβούλως ἐκλελεγμένον ἢ εἰμαρμένη μᾶς ὁθεῖ πρὸς ἄλλον. Τὰ μαθηματικά, ἐνασχόλησις ὑπερβάλλουσα τῆς νεότητός μου, μόλις μ' ἐχρησίμευσαν, καὶ τὸ ζῳῶν, ποῦ ἐστερήθηκα, ὅσον ἠμποροῦσα νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτὸν μου, παρηγορεῖ τώρα τὰ ἔτη τοῦ γήρατός μου. Δὲν δυσανασχετῶ μολαταῦτα μὲ τοὺς ἀριθμούς, ποῦ τοὺς θέτω πολὺ ὑψηλὰ εἰς τὴν ἐκτίμησί μου. Ἐάν μ' ἔκαμαν νὰ χλωμιάζω ἄλλοτε, μ' ἐχρησίμευσαν ὁμως καὶ μὲ χρησιμεύουν εἰς μερικὰς ἀκόμη τέψεις ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅταν ὁ ὕπνος ἀργῇ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Κορσικῆς φημισμένος βοτανικὸς ἀπὸ τὸ Ανιγνον, ὁ κ. Requien, ὁ ὁποῖος μὲ χαρτοφυλάκιον φουσκωμένο ἀπὸ στουπόχαρτο κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του, ἐσύναξε βότανα ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ διὰ μέσου τῆς κορσικανικῆς νήσου, πλακώνων αὐτά, ἀποξηραίνων καὶ διανεμῶν εἰς τοὺς φίλους του. Δὲν ἠργήσαμεν νὰ συνδέσωμεν γνωριμίαν. Εἰς τὰς ὄρας τῆς σχολῆς μου τὸν συνώδεσα εἰς τὰς βοτανολογικὰς ἐκδρομάς του, ποτὲ δὲ ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς δὲν εἶχε προσεκτικώτερον μαθητὴν.

Διὰ τὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ὁ Requien δὲν

ἦτο σκουδαῖος σοφός, ἀλλὰ συλλογεὺς ἐνθουσιώδης. Προκειμένου νὰ καθορίσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν γεωγραφικὴν ἐξάπλωσιν φυτοῦ τινος, ὀλίγιστοι θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συναγωνισθῶσι μὲ αὐτόν. Τὸ ἐλάχιστον τσουνάκι ἢ πύκνωμα ἀπὸ βρύα ἢ φλοιὸς ἀπὸ λειχήνας, ἢ ψῆμα φυκίων, ὅλα τοῦ ἦσαν γνωστά. Ἀμέσως ἐπανέβρισκε τὴν ἐπιστημονικὴν ὀνομασίαν. Ποία ἀσφάλεια μνήμης, ποία ταξινόμησις εἰς τὸν ὄγκον τὸν παρμέγιστον τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδεῖ! Ἐμείνα ἔμβρόντητος. Διὰ τὰς βοτανικὰς μου γνώσεις χρεωστῶ πάμπολλα εἰς τὸν Requien. Ἐάν ὁ θάνατος δὲν τὸν ἀφήραζεν, θὰ τοῦ χρεωστούσα ἴσως πολλὰ περισσότερα, διότι ἦτο γενναία καρδιά, ὀρθάνοικτη εἰς τὰς στενοχωρίας τῶν νεηλῶδων.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγνώρισα τὸν Moquin-Tandon, μὲ τὸν ὁποῖον, χάρις εἰς τὸν Requien, εἶχα ἤδη ἀνταλλάξει μερικὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς βοτανικῆς. Ὁ περίφημος καθηγητὴς ἤρχετο νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τόπον τὴν φυτεῖαν, ποῦ ἐσκέπτετο νὰ περιγράψῃ κατόπιν μελέτης τῶν συλλογῶν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐλεύσεώς του, ἐπειδὴ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ δημορχιακοῦ συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ συγκληθῇ, τοῦ προσέφερα φιλοξενίαν: κρεβάτι ἐκ τοῦ προχείρου ἐτοιμασθὲν εἰς διαμέρισμα μὲ θέαν πρὸς τὴν θάλασσαν, γεῦμα ἀπὸ μουρούνα, καλκάνι καὶ ἀχινοῦς, ἐδεσματολόγιον σύνηθες εἰς τὸν τόπον αὐτόν τῆς ἀφθονίας, ἀλλὰ πολὺ ἐγδιαφέρον διὰ τὸν φυσιοδίφην διὰ τὸ ἀσύνηθες αὐτοῦ. Ἡ ἐγκάρδιος προσφορά μου τὸν ἐδελέασεν· ἐπέισθη, καὶ νὰ μας καὶ οἱ δύο διὰ μίαν δεκαπενθήμεριαν, μιά φορὰ ποῦ ἔληγεν ἡ ἐκδρομὴ διὰ τὴν συλλογὴν βοτάνων εἰς τὰ πέριξ, νὰ μιλοῦμε στὸ τραπέζι γιὰ διάφορα πράγματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Μὲ φτερὰ ζευγαρωμένα, πλουμισμένα, χρουδαῖα, εἴ' ἡμέρα ἡ πεταλοῦδα μί' στὸν κηρὸ μας πετῶ στὰ γαρύφαλλα, στὰ ρόδα καὶ στὸς κρίνους τριγυρίζει καὶ ὅλα τ' ἀνθὰ τὰ χαιδεῖ καὶ ὅλα τ' ἀνθὰ τὰ μυρίζει.

Ὅμως ἄμωαλη γυρίζει καὶ ἀσπιδόλοιστη ποτὸν καὶ δὲν ἔχει νὰ ὠφεληθῇ καὶ δὲν ἔχει νὰ ὠφελῆ θέλει ἀνώφελη νὰ ζῆσῃ καὶ ἔτσι ἀνώφελη πεθαίνει καὶ ἀπὸ τὴν τραλλὴ ζωὴ τῆς τίποτε δὲν ἀπομένει.

Δὲς τὴν μέλισσα, ποῦ ἀνοίγει τὰ φτερὰ τὰ χρουδαῖα, κῆτα τὴν μὲ πόση ἀκέραι μί' στὸν κηρὸ μας πετῶ στὰ γαρύφαλλα, στὰ ρόδα καὶ στὸς κρίνους τριγυρίζει καὶ τὸ μέλι τὸν βρῆσκει καὶ εἴ' ἡμέρα θεσοῦρῖται.

Ἀρθεῖ τὴν πεταλοῦδα μί' στὸν κηρὸ νὰ χαζεύῃ, μὴ ζηλεύῃ τὴν χαρὰ τῆς, τὴν ζωὴ τῆς τὴν τραλλὴ σὺ τὴν μέλισσα μμήσον, ποῦ τὸ μέλι τῆς μαζεύει καὶ ὠφελεῖται μοναχῆ τῆς καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖ.

Ι. Π.

ΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ — ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ

Ο συνεργάτης μας Φοῖβος πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἡμῶν εἶχεν ἀναφέρει μερικά περὶ τῶν σχολικῶν ἀποικιῶν καθὼς αὗται εἶναι διωργανωμέναι εἰς τὴν Εὐρώπην. Σήμερον ἡμῶν ἀναφέρομεν περὶ τῆς ἱστορίας των καὶ περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον λειτουργοῦν.

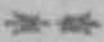
Πότε ἰδρύθησαν.

Κατὰ τὸ 1876 ὁ πατὴρ Μπιών, ἱερεὺς τοῦ δόγματος τῶν Διαμαρτυρομένων εἰς τὴν Ζυρίχην τῆς Ἑλβετίας, ἐπειδὴ ἐσκέπτετο, ὅτι πολλὰ παιδιὰ κατὰ τὰς διακοπὰς ἀφίνοντο εἰς τὴν τύχην των ἢ διεφθείροντο ἢ ἐγίνοντο μελαγχολικά καὶ ἐξηντημένα, ἐφρόντισε νὰ ἀποστείλῃ ἀρκετὰ ἀπ’ αὐτὰ εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἀλπαστέλ. Ἐκεῖ οἱ μικροὶ δὲν ἔκαμον τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν, νὰ κοιμῶνται καὶ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰ δάση.

Αἱ διακοπαὶ ἐκεῖναι τόσον ὠφέλησαν, ὥστε τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς Μπιών ἠκολούθησαν καὶ τὸ Ἀμβούργον καὶ μετὰ τὸν καιρὸν καὶ ὅλαι αἱ εὐρωπαϊκαὶ χῶραι, καθὼς καὶ ἡ Ἀμερική, ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἑλλάς.

Τὸ 1881 ὁ Λωρὸς Ἰδρυσεν εἰς τὸ Σαβαλοῦ-Περὸ τὸ «ἔργον τῶν τριῶν ἑβδομάδων», τὸ δὲ 1883 ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Κορινὴ ἰδρυσεν ἀποικίαν διακοπῶν διὰ μίαν σχολὴν τῶν παρισινῶν σχολῶν, σήμερον δὲ δὲν ὑπάρχει πόλις, ἢ ὁποία νὰ μὴ στέλλῃ εἰς τὰς ἔξοχὰς μεγάλων ἀριθμῶν μαθητῶν.

Κατὰ τὸ 1907 ἡ Γερμανία εἶχεν ἄνω τῶν 200,000 φρ. δι’ αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ὀλίγον δὲ πρὸ τοῦ πολέμου τὰ ποσὰ αὐτὰ ἦσαν διπλάσια.

Πῶς λειτουργοῦν.

Αἱ σχολικαὶ ἀποικίαι ἔχουν τόσον κατακτήσει τὴν συμπάθειαν τῶν μικρῶν, ὥστε πᾶσα διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ δέχεται κάθε χρόνον πάρα πολλὰς αἰτήσεις.

Σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ στέλλονται δωρεὰν εἰς τὴν ἔξοχόν.

Θέλτε νὰ μάθετε τί στοιχίζει ἡ ἔξοχικὴ διαμονὴ εἰς τὰ σωματεία, τὰ ὁποία ἀνέλαβον τὸ ὄραϊον ἔργον νὰ προσιατεύσουν τὴν μαθητικὴν νεολαίαν;

Εἰς τὴν τακτικὴν ἐποχὴν, κάθε μικροῦ ἢ διατροφῆς ἱστοίχισεν 21 φράγκα τὴν ἡμέραν. Τόσον δὲ ἔκαλοπερνοῦσαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὰς σχολικὰς αὐτὰς ἀποικίας, ὥστε δυσηροστοῦντο ὅταν ἐπιστρέψαν εἰς τὰ σπιτία των.

Πῶς γίνεται ἡ διαλογὴ.

Ἀπὸ ἓνα σχολεῖον πόσοι καὶ ποῖοι θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν σχολικὴν ἐκείνην ἀποικίαν;

Τὴν ἐκλογὴν δὲν τὴν κάμνει ὁ διδάσκαλος, δὲν ἐκλέγονται μόνον οἱ ἐπιμελῆστεροι.

Πολλάκις ἓνα παιδί εἶναι ἀμελὲς ἢ δὲν παίρνει καλοὺς βαθμούς, ὅχι διότι δὲν ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχει σωματικὰς δυνάμεις.

Δι’ αὐτὸ ἡ ἐκλογὴ γίνεται ἀπὸ τὸν ἰατρὸν,

ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται ἓνα πρὸς ἓνα ὅλα τὰ σχολεῖα, ἐξετάζει τὴν ὑγίαν τῶν παιδιῶν καὶ διαλέγει ἐκεῖνα, ποῦ ἔχουν περισσοτέραν ἀνάγκην ἀπὸ καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀνάπαισιν.

Ἡ ἀναχώρησις.

Ἀφοῦ γίνει ἡ διαλογὴ τῶν παιδιῶν, δίδεται εἰς αὐτὰ διορία ὀλίγων ἡμερῶν διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν. Παίρνουν μαζί των μόνον μερικά ἀσπρόρουχα καὶ τίποτε περισσότερον: δι’ ὅλα τὰ ἄλλα θὰ φροντίσῃ ἡ ἐπιτροπὴ.

Τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὅλοι οἱ μικροὶ μαζεύονται εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὁ ὁποῖος πλημμυρίζει ἀπὸ φωνὰς παιδικῆς.

Ἰδιαίτερον τραῖνον τὰ περιμένει. Παιδαγωγοὶ τὰ παραλαμβάνουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ μόνον εἰς αὐτοὺς τῶρα ὑπακούουν.

Τὸ ταξίδιον εἶναι φαιδρότατον καὶ μετὰ ὀλίγας ὥρας τὰ παιδιὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ ἔξοχικὸν μέρος, τὸ ὁποῖον προσδιωρίσθη ὡς διαμονὴ των.

Ἐκεῖ ἡ τὰ τοποθετοῦν εἰς ἓνα μεγάλο κεντρικὸν κτίριον, ἂν ὑπάρχῃ, ἢ τὰ μοιράζουν εἰς τὰ χωριανά σπιτία.

Ἡ ὑποδοχὴ τῶν μικρῶν.

Ὅταν φθάσουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ χωριό, ἀναστατώνουν τὰ πάντα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια ἀλλάζουν, χάνουν τὸ σκυθρωπὸν καὶ τὸ ζαρωμένον ὄψος των, γίνονται φαιδρότερα καὶ ζωηρότερα. Καὶ οἱ χωρικοὶ τὰ ἐποδέχονται μετὰ μεγάλην χαρὰν: ὅλοι φιλοτιμοῦνται ποῖος νὰ τὰ περιποιηθῇ περισσώτερον. Καὶ τὰ παιδιὰ, ὑπερήφανα διότι εἶναι πολῖται καὶ ἀνεπτυγμένα, ἀγαποῦν τοὺς χωρικοὺς καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς διηγῶνται ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν πόλιν.

Συνάπτονται φίλοι, αἱ ὁποῖαι πολλάκις εἶναι διαρκεῖς.

Ἡ διαίτα τῶν μικρῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀφθονον καθαρὰν τροφήν καὶ ἀέρα. Τὸ γάλα καὶ τὰ αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν.

Εἶναι ὅλως διόλου ἐλεύθερα νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἀλλὰ πάντοτε τὸ μάτι τοῦ παιδαγωγοῦ τὰ ἐπιτηρεῖ ἀπὸ μακρὰν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅλως διόλου ἡ παρουσία του.

Ἡ ἐπιστροφὴ.

Πόσον γοητῶρα ὅμως περνοῦν ἢ τρεῖς ἑβδομάδες! ἀφοῦ συμπληρωθοῦν, τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν, ἀλλὰ ἐπιστρέφουν ἀγνώριστα.

Τὸ χλωρὰ παιδιὰ ἔχουν ἀφθονον αἷμα καὶ εἶναι ροδοκόκκινα, τὰ ἀπρόσθημα διὰ τὴν ἐργασίαν ἀπέκτησαν ὄρεξιν διὰ νὰ ἐργασθοῦν, γίνονται ἐπιμελῆ, προσεκτικὰ καὶ μετ’ ἀντίληψιν. Οἱ ἰατροὶ βεβαιώνουν μάλιστα, ὅτι πολλὰ παιδιὰ, ποῦ εἶχαν κλίσιν πρὸς τὴν φθίσιν, ἐσώθησαν ὅλως διόλου καὶ ἐδυνάμωσαν τὸν ὀργανισμόν των.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄραϊον ἀποτέλεσμα, ποῦ φέρουν αἱ σχολικαὶ ἀποικίαι. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξοδεύεται δι’ αὐτὰς χρῆμα, ἀλλὰ καὶ πόσα παιδιὰ μετ’ αὐτῆς δὲν σώζονται ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον!

Δ. ΒΟΥΡΑΖΙΑΝΟΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Τί ὁμιλοῦν τὰ πουλιά, ὅταν ψάλλουν;

Ὅταν ἓνα παιδί ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο τραγουδεῖ φυσικῶς, τὸ κάμνει διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του. Ἄν δὲν δοκιμάζωμεν τοιαῦτα αἰσθήματα, δὲν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην καὶ νὰ τραγουδήσωμεν. Μερικὲς ἄλλες φορὲς τραγουδοῦμεν ἀπλούστατα διὰ νὰ δεῖξωμεν, ὅτι εἴμεθα περὶ ἱκανοὶ ἀπὸ ἄλλους, ἀλλ’ ὅταν τραγουδοῦμεν κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, τότε δὲν αἰσθανόμεθα ἐκεῖνο, ποῦ τραγουδοῦμεν, καὶ δι’ αὐτὸ καὶ ὅλοι μένουں εὐχαριστημένοι, ὅταν θὰ παύσωμεν νὰ τραγουδοῦμεν.

Τὰ πουλιά τραγουδοῦν, ὅταν αἰσθανθοῦν μόνον, ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάμουν, ὅταν τὰ αἰσθήματά των ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐκδηλωθοῦν κατὰ τὸν ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον.

Προσπαθοῦν τότε νὰ εἰποῦν εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον πόσον εἶναι εὐτυχημένα καὶ πόσον αἰσθάνονται τὴν εὐτυχίαν των. Τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κάμουν τὰ πουλιά νὰ τραγουδοῦν, εἶναι πάντοτε αἰσθήματα εὐτυχίας. Ὅταν ἓνα πουλί εἶναι ἀρρωστο ἢ δυστυχισμένο, δὲν τραγουδεῖ ποτέ. Γενικῶς τὰ πουλιὰ τραγουδοῦν διὰ νὰ καλέσουν τὰς συντρόφους των ἢ τοὺς φίλους των, ὅταν ζητοῦν τὴν συντροφίαν των. Ἄλλοτε τὰ πουλιὰ τραγουδοῦν ἀπὸ ἀπλὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, καθὼς τὸ κάμνει ὁ κροουδαλός, ὅταν ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανόν. Ψάλλει τὴν χαρὰν του, ὅτι ἔχει φωλεὰν εἰς τὸ ἔδαφος, ψάλλει τὴν χαρὰν τοῦ φωτός, τοῦ ἀέρος, τῆς ἐλευθερίας. Δύναται τις νὰ εἰπῇ, ὅτι τὸ ἄσμα τοῦ πουλιοῦ ἦτο ἡ πρώτη μουσικὴ, ποῦ ἠκούσθη εἰς τὴν γῆν.

Σκεφθῆτε μόνον, ὅτι τὸ ὄραιότερον προτέρημα τοῦ τραγουδιοῦ τῶν πουλιῶν εἶναι, ὅτι ψάλλουν χωρὶς νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐκκύσουν τὸν ἔπαινον τῶν ἄλλων, νὰ τραγουδοῦν διὰ νὰ τὰ εἰποῦν:

— Τί ὄραϊον φωνὴν, ποῦ ἔχουν!

Ἄλλὰ μόνον διὰ νὰ φανερώσουν ἓν ὄραϊον αἰσθημα, τὸ αἰσθημα ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὰ κάμνει νὰ ψάλλουν.

— Διατί τὰ δένδρα ἀνθοῦν τὴν ἀνοιξιν;

Τὰ δένδρα εἶναι ζῶντα φυτὰ, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ βλαστοὶ σχηματίζονται κατὰ τὸ θέρος. Οὗτοι ὅμως εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀνοίξουν τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χειμὼν τοὺς ἀναγκάζει, καθὼς καὶ ὅλον τὸ δένδρον, εἰς μίαν βραδείαν ζωὴν.

Δι’ αὐτὸ δὲν εἶναι περίεργον, ὅτι τὰ δένδρα ἀνθοῦν τὴν ἀνοιξιν. Ἄλλως τε, ἂν ἡ καλλιέργεια τῶν δένδρων γίνῃ εἰς θερμοκήπιον, τότε ἡ ἀνάπτυξις τῶν βλαστῶν των δὲν εὐρίσκει ἐμπόδιον εἰς τὸν καιρὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἀνθίσουν τὸν χειμῶνα καὶ νὰ δώσουν καρποὺς τὸ ἔαρ.

ΠΡΟΕΡΓΟΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια από σελ. 246)

— Μέσα εις εκείνην τὴν ἀφθονίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρήνη, ἐπέρασεν πολλὰς ἡμέρας στενάχωρος, διότι οὔτε ἐργασίαν εἶχε οὔτε σκοπὸν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὅπου ἐπωλήσαμεν δὲ, διὰ τὰ πληρώσωμεν τὰ χρέη μας καὶ τὰ διατηρήσωμεν τὸ τιμημένον ὄνομα, ποῦ μᾶς ἀφήκεν ὁ πατέρας μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ ἤρχισα νὰ δίδω μαθήματα διὰ τὰ βοηθῶ τὴν μητέρα μου, σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἰμαι ὅλως διόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τέχνην μου. Ὡ! Καίτη, ἂν εἰξευρες τί εὐλογία καὶ τί γλύκα ποῦ ἔχει τὸ χρέμα, ποῦ κερδίζει κανεὶς μετὰ τὸν κόπον του, ὅταν ἐργάζεται δι' ἐκείνους, ποῦ ἀγαπᾷ!

Ἡ καλὴ Εἰρήνη ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ ἀπὸ συγκίνησιν, ἐνθυμουμένη τὴν μεγάλην χαρὰν, ποῦ ἔδοκίμασα, ὅταν μοῦ ἔδωσαν εἰς τὰ χέρια τὰ πρῶτα χρυσᾶ νομίσματα, τοὺς πρῶτους καρπούς τῆς ἐργασίας μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ Θεὸς φαίνεται, ὅτι μᾶς προστατεύει ὅλως διόλου ἰδικιτέρως ἔχω περισσώτερας μαθητριάς ἀπὸ ὅσας θὰ ἤμποροῦσα νὰ δεχθῶ. Ἡ ἀνεσις ἐπανῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ σπίτι μας, καὶ εἰμπορῶ τώρα νὰ βοηθήσω καὶ κάποιους, ποῦ εἶναι δυστυχέστεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Τί θέλετε νὰ ἐπιθυμήσω περισσώτερον ;

— Σὰς θαυμάζω εἰλικρινᾶ, ἀγαπητὴ μου Εἰρήνη, εἶπεν ἡ Καίτη, ἡ ὁποία μετὰ συγκίνησιν ἐσφιγγε τὰ χέρια τῆς παλαιᾶς συμμαθητριάς τῆς. Ναί, σὰς θαυμάζω! . . . Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν βλέπετε σεις τόσο γλυκεῖα, δὲν εἰμπορεῖ βέβαια παντοτεινὰ νὰ διατηρηθῆ. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὸ μέλλον σας.

— Τὸ μέλλον μου! ὦ! δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ περιποιηθῶ τρυφερότατα τὴν μητέρα μου κατὰ τὰ γηρατειά τῆς, ἀγαπητὴ μου Καίτη.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι πράγματι ἡ παιδὶ ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ ἡ παιδὶ ἀσφαλὴς γιὰ μιὰ καρδιά καθὼς ἡ δική σας. Ἄλλ' ὅταν ἡ μητέρα σας ἀποθάνῃ ; . . .

Νέφος θλίψεως ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Εἰρήνης.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἐψιθύρισεν, εἶχα ξεχάσει, ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν εἶναι αἰώνιον.

Ἐπειτα ἀπεδίωξε τὴν θλιβεράν εκείνην σκέψιν μετὰ προσπάθειαν καὶ ἐπανέλαθε, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ :

— Λοιπὸν, ὁ Θεὸς δὲν θὰ εἶναι τάχα διὰ τὰ ἐπαγρυπνῆ πάντοτε δι' ἐμέ ;

Ἐνῶ τὰ δύο κορίτσια ἐμιλοῦσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σαλονιοῦ, ἡ ἐσπρὴ ἐξακολουθεῖ μετὰ πολλὴν ζωηρότητα. Ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο τὰ ζεῦγη, ἐχόρευον καὶ ἡ μουσικὴ ἐγέμιζε τὸν ἄερα.

Ἐν τούτοις ἦλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν

αἱ δύο αὐταὶ νεάνιδες ἐπιώπησαν ἢ ἤκουσαν τί ἔλεγε κάποιος ἑμιλος προσκεκλημένων, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἐκεῖ κοντὰ τῶν.

Ἐπειτα μετὰ μίαν κίνησιν καὶ αἱ δύο ἐσκυφάν διὰ νὰ ἴδουν πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ὅπου ἐστρέφοντο τὰ βλέμματα τῶν συνομιλητῶν ἐκείνων.

— Ὅστε εἶναι ἐκεῖ ἡ μικρὰ νέα δούκισσα, γιὰ τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦν τόσο ; ἔλεγε μιὰ κυρία πολὺ στολισμένη εἰς μίαν ἄλλην κυρίαν, ἡ ὁποία ἐστέκετο μεταξὺ δύο κυρίων. Τί φορεσιά, τί κομψότης!

— Περὶεργὸν! ὅταν κάμῃ κανεὶς τὰ φορέματά του εἰς τῆς καλλίτερες μοδίστρες . . .

— Αὐτὴ ἡ φορεσιά εἰμπορεῖ νὰ κοστίζῃ χίλια πεντακόσια φράγκα χωρὶς τῆς δαντέλλας.

— Βάλετε γιὰ ἐκείνας καὶ δύο χιλιάδες, ἀγαπητὴ, καὶ δὲ θὰ εἰσθε γελασμένη.

— Καὶ εἶπετε, ὅτι ὁ πατέρας αὐτῆς τῆς κομψῆς ἦτο μικρὸς καὶ πτωχὸς τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἔμενεν ἐδῶ ;

— Βεβαιότατα, μόλις ἐκέρδιζε χίλια τετρακόσια φράγκα τὸν χρόνον καὶ εἶχε μίαν γυναῖκα καὶ τρία παιδιὰ γιὰ νὰ θρέψῃ.

— Τί παράξενα πράγματα! . . . καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ πλουτήσῃ τόσο πολὺ ; ἔκλεψε μήπως τὸν τραπεζιτην του ;

— Ὡ! ὄχι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τιμιώτατος.

— Τότε, λοιπὸν, ἐκέρδισε τὸν πρῶτον λαχρόν.

— Ἀκριβῶς.
(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΘ

ΠΟΘΟΣ

Πῶς ἤθελ' ἀκόμη νᾶμουντα μικρὸ,
νὰ μπόρεγα νάρθῶ, μαννουλά μου, σιμὰ σου
καὶ μ' ἓνα γέλιο κ' ἓνα πηδῆμα τρελλό,
μαννουλά μου, νάρθῶ στὴν ἀγκαλιά σου!

Πῶς ἤθελ' ἀκόμη νᾶμουντα μικρὸ,
ε' ἀθῶά μου νὰ ἐπαιζα παιγνίδια,
τὸ ἀλογάκι μου νὰ εἶχα τὸ καλὸ
καὶ ὅλα τ' ἄλλα παιδικὰ καὶ ἑμορφα στολίδια!

Πῶς ἤθελ' ἀκόμη νᾶμουντα μικρὸ,
νὰ πῆγαινα μετὰ πάντα στὸ σχολεῖο
κοί μετὰ τὴν λῆμπα κάθε βράδου ζσηρῶ
νὰ διάβαζα μετὰ χάρι τὸ βιβλίον!

Πῶς ἤθελ' ἀκόμη νᾶμουντα μικρὸ!
Μὰ ἀδία! μεγάλωσα πειὰ τώρα,
πρέπει κ' ἐγὼ πειὰ τώρα νὰ ἐργασθῶ,
γιὰ νὰ φανῶ ἀφέλιμο μιὰ μέρα εἰς τὴν χώρα.

Μεγάλωσα! θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἐργασθῶ,
νὰ δεῖξω θέλω κάποιον μέρα,
πῶς θέλω πάντα μόνο καὶ ποθῶ
χαρούμενη νὰ βλέπω τὴν μητέρα.

Μεγάλωσα! θέλω πειὰ τώρα νὰ γενθῶ
τῆς μάντις μου τῆς δόξιας ἢ ἐλπίδα,
νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ, νὰ δοξασθῶ,
δοξάζοντας τὴν ἑμορφη Πατρίδα.

ΜΕΜΒΡΑΟΣ ΕΒΝΤΑΝΤΙΜΙΑΚΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

261. — Δίνιγμα.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
καθ' ἡμέραν μ' ἔχεις μπρὸς σου.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψης,
τὴν φωνὴν μου πλὴν ἀφήσης
καὶ τὸ στέμμα μου ἐπίσης,
παρευθὺς πόλιν ἀρχαίαν
Σικελίας σχηματίζεις.

(Ἄκ. Δημ. Θεοδοσιάδης).

262. — Ἀκανόνιστον.

+	Νῆσος
.	+	χαρσόνησος Γαλλίας
.	.	+	οὐράνιοι φαινόμενον
.	.	.	+	ὄνομα
.	.	.	.	+	.	.	.	πόλις τῆς Ἀμερικής
.	+	.	.	δρος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Αἰγύπτου.
(Ἄκ. Ἄναστ. Α. Κροκόδειλος).

263. — Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	7	8	Ἄμαζόν
4	1							ἄνθη
4	5	6	7	8				πόλις τῆς Συρίας
1	2	3	4					πρόθεσις
1	2	2	1					κύριον ὄνομα
1	6	3	8					ῥῆμα

(Ἄκ. Μαρίκα Κλωνάρη).

264. — Ἐπιγραφὴ φέρουσα μίθην.

+ ΚΙ Α + ΧΕ Ι ΘΗ 2Ν Ε ΙΡ2Α

(Ἄκ. Σταμ. Ε. Πάσσας).

265. — Ἐρώτησις.

— Ποία λέξις τρισύλλαβος, γραφομένη μετὰ δύο μόνον εἰδῶν ψηφία καὶ ἀναγινωσκόμενη εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἴτε ἀπὸ τὸ τέλος μένει ἡ αὐτὴ ;

(Ἄκ. Ἄννα Ι. Μακρίδου).

266. — Ἀσθεῖς.

.	Ν' ἀντικατασταθῶσιν
.	αἱ στιγμαὶ οὕτως, ὥστε
.	ν' ἀναγινώσκονται ἰσο-
.	ζωντίως πόλις, καθέτις
.	εἰδὸς βασιλέως Βεζαν-
.	τινοῦ, διαγωνίως πόλις
.	καὶ ἐκηρέτης ὄβου.

(Ἄκ. Βασιλικὴ Χ. Βακορίδου).

267. — Γρέφος.

1 2

Ν' ἀναγνασθῆ.

(Ἄκ. Θεοχ. Ν. Ὀδοικορίδης).

268. — Ἐὔβες.

.	Α' κῆβος. Ὅριζοντίως :
.	ποιητῆς, κύριον ὄνομα κα-
.	θῆσις: ἰχθῆς, ἀντοκράτωρ.
.	Β' κῆβος. Ὅριζοντίως :
.	βασιλέως, τῆσος καθέτις :
.	ἀρχαῖος στρατηγός, ποτα-
.	μός.

(Ἄκ. Γοργὸς Δελφίν).

269. — Ἀκροστοιχίς.

+	Ἀρχαῖος στρατηγός
.	+	νῆσος
.	.	+	οὐράνιον εἶμα
.	.	.	+	τῆσαντις
.	.	.	.	+	.	.	.	δένδρον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Θεός.
(Ἄκ. Ἀθηνᾶ Νόλη).

270. — Παράδοξον.

— Ποῖον ὄνομα ἀποτελεῖται ἀπὸ 2 νῆσους ;
(Ἄκ. Εἰσα Α. Τακτινοῦ).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ

Εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς σχολῆς, ἐνῶ τὰ παιδιά ἐμελέτων, προσηλωμένους ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν βιβλίων, ὁ διδάσκαλος τὰ ἐκύτταζε. Ἐπρόσεχε τὰ προσεκτικὰ νέα πρόσωπά των, τὰς μαύρας των κεφαλὰς, σκυμμένας διὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἰδοὺ τί ἐσκέπτετο κατ' ἰδίαν :

— Παιδιά μου, εἰσθε ἡ νέα μου οἰκογένεια, ἣτις ἀνανεοῦται κατ' ἔτος· συνηθροισμένα σήμερον πέριξ μου, θὰ διασκορπισθῆτε ἀργότερον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἄλλὰ πλησίον ἢ μακρὰν, ἢ καρδία μου σὰς ἀκολουθεῖ. Ἀγαπητά μου παιδιά, πόσον ὁ διδάσκαλος σας σὰς ἀγαπᾷ ! Πολλάκις τὸν βλέπετε νὰ σὰς κυττάῃ μ' ἓνα σοβαρὸν βλέμμα, ἄλλοτε νὰ σὰς ἐπιπλήτῃ καὶ κάποτε νὰ σὰς κυττάῃ. Ἄλλὰ δὲν γινώσκετε πόσῃ στοργῇ τρέφει δι' ὑμᾶς. Διὰ ποῖον, λοιπόν, παιδιά μου, ὁ διδάσκαλος σας ἐσπούδασε τόσα καὶ τόσα ; διὰ ποῖον ἐμελέτησε τόσα βιβλία, ἔμαθε τόσα ὠφέλιμα πράγματα, καὶ διὰ ποῖον ἐργάζεται ἀκόμη ; Δὲν εἶναι δι' ὑμᾶς ; Δὲν σὰς ἀγαπᾷ, λοιπόν, ὅταν λέγῃ : «Θὰ περάσω τὴν ζωὴν μου διδάσκων, θὰ γίνω μικρὸς ὡς αὐτὰ, διὰ νὰ τὰ μάθω ὅσα ἐγὼ γινώσκω ; αἱ στιγμαὶ τῆς ἀμελείας των, αἱ ἰδιοτροπίαι των, αἱ κακίαι, καὶ αἱ ἀχαριστίαι των ἀκόμη, δὲν θὰ με ἀποθαρρύνουν». Μάλιστα, παιδιά μου, σὰς ἀγαπᾷ. Εἰς ὑμᾶς ἀγαπᾷ τὴν οἰκογένειάν σας, τῆς ὁποίας εἰσθε ἡ χαρὰ, τὴν πατρίδα σας, τῆς ὁποίας εἰσθε ἡ ἐλπίς. Μετριώφρων ζῶ, μετριώφρων καὶ θὰ ἀποθάνω. Ἄλλ' ἐὰν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐμφυτεύσω εἰς τὸ πνευμά σας ἀληθείας καὶ γενναίας ἰδέας, θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ μεγαλειτέρα ἀμοιβὴ καὶ ἡ μεγαλειτέρα δόξα. Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ὅταν θὰ εἰσθε μεγάλοι, θὰ λησμονήσετε ἴσως τὸν διδάσκαλον τῆς νεότητός σας, ἀλλὰ κατὶ θὰ μείνη εἰς ὑμᾶς δίχως νὰ τὸ σκέπτεσθε· ὅταν θὰ μαλετᾶτε, ἐκεῖνος, ὅστις σήμερον σὰς μανθάνει νὰ ἀναγινώσκετε, θὰ εἶναι ὀλίγον τι μαζί σας· ὅταν θὰ γράφετε, ἐκεῖνος, ὅστις πρῶτος ὠδήγησε τὴν χεῖρά σας, θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐργασίαν σας· ὅταν θὰ σκέπτεσθε τὴν πατρίδα σας, ἣτις περιμένει ἐξ ὑμῶν τὴν εὐτυχίαν τῆς, ὁ διδάσκαλος σας θὰ ἔχη τὸ μερίδιόν του εἰς αὐτὰς τὰς γενναίας σκέψεις, τὰς ὁποίας σὰς ἐνέπνευσε παιδιόθεν. Ὅχι, δὲν θὰ ἀποθάνω ὀλοτελῶς, διότι θὰ ζῶ ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν. Ἀγαπητά μου παιδιά, ὁ διδάσκαλος σας σὰς ἀγαπᾷ πάρα πολὺ καὶ θὰ σὰς ἀγαπᾷ πάντοτε· τί σὰς ζητεῖ ὡς ἀντάλλαγμα ; τίποτε ἄλλο ἢ ὀλίγη προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του, ὀλίγον σέβας εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ ἐὰν ἔχετε καρδίαν, ὀλίγη ἀγάπην δι' αὐτόν.

(Μετᾶφρασις)

ΕΛΛΗΝ-ΤΑΚΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΙ

Μίαν φθαιάν ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου τρεῖς νεαροὶ κυνηγοὶ—καὶ ἐὰν δὲν κάμω λάθος, τελειοφῶιτοι τοῦ Λυκείου—διερχόμενοι τὸ χωρίον Καλφάκιοι, μετὰ τὴν θήραν τοὺς εἰσηλθόντες εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ κυρ-Λουκά, ὅπως γευματίσωσιν. Εἰς τὸν προσελθόντα διέταξαν κοτολέταν καὶ μπίραν. Μετὰ τινα λεπτά, ὁ ἴδιος ὁ κυρ-Λουκάς τοὺς ἔφερε τὰ διαταχθέντα, κομπάζων. Οἱ κυνηγοὶ γευματίσαντες, ἤρχισαν νὰ διηγοῦνται τὴν συνέχειαν μιᾶς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν φαίνεται εἶχον ἀρχίσει κατ' ὁδόν. Τέλος, ὁ διηγούμενος τὴν ἱστορίαν ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς τὸν παρὰ τὴν πλησίον τραπέζαν καθήμενον πανδοχέα :

— Κυρ-ξενόδοχε . . . , πῶς σὰς λέγουν ;

— Ὅλοι ἐδῶ μὲ γινώρῃζουν μὲ τὸ ὄνομα κυρ-Λουκά.

— Ἄς εἶναι, ἐλάτε στήν παρέα μας καὶ ἀκούσατε τί ἔπαθα μέχρις ὅτου γίνω κυνηγός.

Ὁ ξενόδοχος, ὅστις εὐρίσκει πολὺ διασκεδαστικούς τοὺς τρεῖς κυνηγοὺς, ἐπλησίασε καὶ συνηνώθη μετ' αὐτῶν.

— Οἱ γονεῖς μου, ἤρχισε, μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ ἡστολίην κυνηγοῦ διὰ τὰς διακοπὰς. Διὰ νὰ προετοιμασθῶ, λοιπόν, ἐξησκούμην εἰς τὴν σκοποβολὴν ἐντὸς τοῦ κήπου μας. Ἐκαμα ἀρκετὰς προόδους, ὅταν ἓνας γέρον κυνηγός μὲ ἀναβούλευσε νὰ δοκιμάσω νὰ κυνηγήσω. Μοῦ ἔδωκε, λοιπόν, ἓνα μικρὸ λαγόν, τὸν ὁποῖον εἶχε συλλάβει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐπῆρα τὸν λαγόν καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ πλησίον δάσος, ὅπου καὶ τὸν ἔδεσα εἰς ἓνα δένδρον. Ἀπεμακρύνθη καμμιὰ δεκαπενταριά μέτρα, ὅποτε ἐσημάδευσα προσεκτικώτατα καὶ, ἀφοῦ πλέον ἤμουν βέβαιος, ἐτράβηξα. Πεπεισμένος δέ, ὅτι τὸν ἐφόνευσα, ἐπλησίασα, ὅτε κατάπληκτος τὸν εἶδα νὰ τρέχῃ μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις· ἀντὶ νὰ σκοτώσω τὸν λαγόν, ἔσπασα τὸ σχοινί, ποῦ τὸν εἶχα δεμένο ! . . .

Γέλωτες διεδέχθησαν τὴν διήγησιν τοῦ νεαροῦ κυνηγοῦ. Καὶ αὐτὸς ὁ σοβαρὸς κυρ-Λουκάς δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τοὺς γέλωτάς του.

Ἀφοῦ ὁ κυνηγὸς ἔπιε τὴν μπίραν του, ἀξηκολούθησεν :

— Οἱ γονεῖς μου, λοιπόν, μοῦ ἔδωρσαν τὴν ὑποσχεθεῖσαν κυνηγετικὴν στολήν. Ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας ἐθήρενα εἰς τὰ δάση καὶ ἀσκόπως ἔρριπτον τὰς σφαῖρας μου. Ἄλλὰ δὲν ἀπληκίζομην, ὅτε καὶ πάλιν ἐξηπατήθην καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔνεκα τῆς ἀδεξιότητός μου. Ἐκυνηγοῦσα πέρδικας, ὅταν αἰφνης σταματᾷ ὁ σκύλος μου. Σταματῶ καὶ ἐγώ, προσέχω καὶ βλέπω ὀλίγα μέτρα μακρὰν μου μίαν φθαιάν πέρδικαν. Τραβῶ. Ἀκούω μιὰ λυπηρὰ φωνή, κατὶ νὰ πετᾷ

μέσα στὸν καπνὸν καὶ νὰ πέφτῃ. Τρέχει ὁ σκύλος μου καὶ μοῦ φέρει . . . τὴν οὐρὰν τῆς.

— Καὶ ἡ πέρδικά σου ; εἶπαν οἱ ὁμοτροπέσοι.

— Φίλοι μου, μόνον τὴν οὐρὰν τῆς ἀπέκοψα· ἡ πέρδικα θὰ πετᾷ ἀκόμη.

— Κολοβή ! εἶπε γελῶν ὁ πανδοχεύς.

Μετὰ ταῦτα ἐσηκώθησαν τῆς τραπέζης καὶ, ὅπως ξημουδιάσουν, ἤσκουντο εἰς τὴν γυμναστικὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐστοιχημάτισαν καὶ τὸν ἔλαβον ὡς μάρτυρα.

— Λοιπόν, κύριε, λέγει εἰς τῶν κυνηγῶν, στοιχηματίζω τρεῖς φιάλας μπίρα, ὅτι θὰ τρέξω περισσότερον.

— Δεχόμεθα, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι δύο.

— Πρέπει νὰ βάλωμεν ἓνα σημάδι, προσθέτει ὁ πρῶτος. Βλέπετε αὐτὸν τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνει πρὸς τὸν Μικρὸν Τσεκμετζέν ; τὸ διάστημα εἶναι σχεδὸν 300 μέτρα· μᾶς κάμουν λοιπὸν 300 μέτρα νὰ πᾶμε καὶ 300 μέτρα νὰ ἐπιστρέψωμεν 600· θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί, αὐτὸς δέ, ποῦ θὰ ἐπιστρέψῃ τελευταῖος, ὄχι μόνον θὰ κερᾷ μπίραν, ἀλλὰ . . . θὰ πληρώσῃ καὶ τὸ τραπέζι.

Ὅλοι γελῶντες ἐδέχθησαν τὴν γνώμην του.

— Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς δώσῃ κάποιος τὸ σύνθημα. Ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀναλάβετε σεῖς τὸ σύνθημα ; ἐρωτᾷ ὁ διηγούμενος τὸν ξενόδοχον.

— Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς, ἀπαντᾷ οὗτος κολακευθεῖς.

— Θὰ κυτλήσετε τρεῖς· εἰς τὸ τρίτον κύπημα θὰ φύγωμεν.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἐστάθησαν εἰς γραμμὴν πρὸ τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου.

— Ἐτοιμοί ; ἠρώτησεν ὁ κυρ-Λουκάς.

Εἰς ἀπάντησίν των ἐκτύπησε τρεῖς μὲ τὰς χεῖράς του καὶ οἱ νέοι ἐξεκίνησαν. Εἰς τὰς ἀρχὰς τὸ τρέξιμόν των ἦτο ὀλίγον τρεμουλιαστόν. Ὁ ξενόδοχος, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐγέλα θεορυβωδῶς. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον οἱ κυνηγοὶ ἐφθάναν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου πλέον δυναμωμένοι.

— Νά τους, ἐφθασαν ! λέγει ὁ πανδοχεύς. Τώρα θὰ ἐπιστρέψουν· ἐλάτε νὰ χειροκροτήσωμεν τὸν νικητὴν.

Οἱ δρομεῖς ἐξηκολούθουν τὸ τρέξιμον.

— Περιέργον ! λέγει ὁ ξενόδοχος, δὲν φαίνονται πλέον . . .

Καὶ πράγματι δὲν ἐφάνησαν ποτέ !

— Καὶ τὸ ἀστείον εἶναι, ὅτι ἐγὼ τοὺς ἔδωσα τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, ἐγόγγυζεν ὁ κυρ-Λουκάς, μὴ γελῶν πλέον.

Βεβαίως, ἡ ἀστειότης αὐτὴ δὲν τιμᾷ τὰ παιδιά αὐτά.

Κ. Ι. ΠΙΟΥΡΚΙ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Θ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λήτται των Πνευματικών ασκήσεων.

Έλυσαν και τας 30 ασκήσεις :

Δόμνα Σιαμβινιάκη.

Έλυσαν 29 εκ των ασκήσεων :

Ελένη Θ. Βελιγραδίου, Ηλέκτρα Γεράδου, Εύφροσύνη Ζιμπέλη, Αικατερίνη Ζιχμανίδου, Αναστασία Ι. Ζιχμανίδου, Αντιγόνη Χ. Καμυλιέρη, Άννα Γ. Καπλάνογλου, Μαριάνθη και Ιωάνη Καραγιαννίδου, Μαργαρίτα Ν. Καραϊζά, Χαρίκλεια Α. Καραφύλλη, Ζιγώβια Κεψίλη, Μαργαρίτα Κεψίλη, Μαριανθή Κ. Κισσοπούλου, Μαρίνα Κλωνάρη, Άννα Κότμου, Ελένη Λαζαρίδου, Σταυρινή Λαζαρίδου, Ανδρομαχη Μαδαρίδου, Πηνελόπη Μαλάμα, Υπατία Μανρογορδάτου, Αίσατ. Κ. Μείμαριδου, Εθαγγαλία, Μίρης και Εύγενία Μιχα, Δέσποινα Μιχαηλίδου, Αθηνά Νάλη, Εύδοκία Νασουμίδου, Αθηνά Πανά, Αγγελική Ποπαϊωάννου, Ελενίτσα Ι. Πάρου, Μαρία Πιάγου, Ιωάννα Πουτεζόγλου, Σοφία Πολέτου, Εύφροσύνη Ι. Σαυρίδου, Ελένη Τριανταφυλλίδου, Όλγα Κ. Τσάμη, Σμαρώ Τσάμη, Θεοδώρα Τουλίδου, Φωφώ Χρυσανθοπούλου.

Μηνάς Γ. Αφθονίδης, Ιωάννης Γούλιας, Αλέξανδρος Α. Δημητρακόπουλος, Ιωάννης Αν. Δουρμπετάκης, Τζ. Ι. Ζυγαννιάρης, Δημήτριος Ζάμπουλος, Νικόλαος Κ. Ζιφάριας, Κωνστ. και Ραδός Θεοδωρόπουλος, Νικόλ. Θ. Θωμάς, Δήμος Καζέκης, Γιώτς Κανδηλάκης, Διονύσιος Ιωάνν. Κανέλλος, Παν. Σ. Κανταναδέλλης, Ιωάννης Δ. Καραβύνης, Θεοχάρης Δ. Κονταροδάς, Νικόλαος Σ. Κούμας, Πένρος Μαζλούνης, Βασίλειος Μπαργιός, Βασίλειος Κ. Μαυρίδης Σαμουήλ Μιχαηλίδης, Αναστάσιος Πανάς, Παύλος Η. Πανταρμάλης, Νικ. Ι. Παπαδόπουλος, Βασίλειος Αντ. Παπαλίδης, Γεωργίου Στ. Πετρίδης, Ηλίας Πελεγκρονάδης, Μιχ. Ι. Σπυριδωνίδης, Παναγιώτης Γ. Σιμωνιδης, Πρόδρομος Ταστούλογ, Εσπμ. Τζάλλος, Ισιδωρος και Αλέξανδρ. Χρ. Τζάλλος, Κωνσταντίνος Α. Τζάλλος, Ιωάννης Αν. Τσιτσός.

Αγγελούλουδο, Ακτινοβόλος κροία, Α. Θεομωργός μέλισσα, Ανθισμένη άμυδαλιά, Άνθος του Φαρισίου, Άροπάκος, Ατρόμητο ναυτόπουλο, Ατεχής Ίσκιμπίας, Διοβόλακι του Ίσκιμπίου, Ζιζάνιον του Ίσκιμπίου, Θεραπειανός, Κορέλια, Κάτσι-βρόστα, Κλυταμνήστρα, Κρονόδειλος του Νείλου, Κύμα του Αθαίου, Κύμα του Βραπόρου, Λευκή μαργαρίτα, Λιμήν της παρηγορίας, Λέρδος Λισίας, Μελαχροινάδα, Μικρός Κασσαρής, Μούσα του Ελικώνος, Ναυτοπαις Μόνο, Νεφεληγερέτης του Ζεύς, Νύμφη του Έλλησπόντιου, Τερπάζα, Φίλη του Απ' Ολα, Χαριτόβρυτος χρυσάλλης, Χιωτοπούλα, Χρυσόπτερος Αειθεύς.

Έλυσαν 28 εκ των ασκήσεων :

Μαρία Απόστογλου, Αλεξάνδρα Π. Βαφιαδου, Ζωή Βασιλιάδου, Αναστασία Ν. Βασιλογλου, Βηθλεήμ Ι. Γιαννακούλα, Εύδοξια Ι. Γιαννακούλα, Μαριάνθη Καμισσοπούλου, Κλειώ Ν. Καραϊζά, Ρεβέκκα Κοντοσεύλου, Χαίτω Λομπίδου, Αμαλία Β. Μαζούτογλου Αίσατ. Γ. Μαστοράκη, Νίνα Θ. Μαστοράκη, Άννα Μείμαριδου, Άννα Αχ. Μηλιά, Ελένη Αχ. Μηλιά, Ελισάβετ Ι. Παπαδοπούλου, Θάλια Α. Παπαδοπούλου, Άγγελος Τανούδης, Άγγελια Τζάλλα, Μαρίνα Ν. Τριανταφυλλίδου, Εύγενία Μ. Χαλοπούλου, Ιουλία Ν. Χρυσόβερρη, Στελιανός Ν. Αντωνιάδης, Μιλτιάδης Στ. Βελονάς, Νικόλαος Α. Γαζολεας, Νικόλαος Γ. Γκωσοπουλος, Κωνστ. Θ. Δαλιμαράνης, Θεόδωρος Αντ. Διατοίντος, Σταθρος Κ. Δημητριάδης, Ιωάννης Α. Έλλητιάδης, Κωνστ. Ν. Ζαχαρόπουλος, Κ. Ίσσηφίδης, Κωνστ. Καρλιάρης, Αθαν. Στ. Καρασιματης, Εθαγγ. Αλ. Καραύσης, Μιχ. Ι. Κόκκινος, Κωνστ. Κολακτιόπουλος, Κωνστ. Β. Κοσμάδης, Αντώνιος Σ. Λομπιανίδης, Θεοδώρας Ι. Μωκρίδης, Α. Μαρμαρινής, Κωνστ. Ε. Μαρμαράκης, Π. Σ. Μπαρκούλης, Νικηφόρος Μπόνης, Αριστοφάνης Α. Πετρίδης, Σταθρος Πολέτης, Φώτιος Μ. Τσούκαλης, Κωνστ. Φαπάδης, Άγνωστος Χ, Αερομεξοναύτης, Αναξιδίτη

κροία, Αραβία, Βαβυλώνιος, Βίλος των Αιθίοπων, Γλαυκόπη Αθήνη, Γλυκεία ψαροπούλα, Δικηγόρος της νεολαίας, Εργατική χρυσόλλις, Έρημο πουλί, Καλαβρέτιζος, Νεαρά Έλληνίς, Παπλωματάκι, Σακφά, Σγουρομαλλού, Σκανδαλιέρης, Στεφανωμένη πρωτομαγιά, Τίγγης της Ασίας, Τρυποκάρυδο, Φίλημα του κύματος, Χρυσόπτερη ήλιδα.

Έλυσαν 27 εκ των ασκήσεων :

Ειρήνη Καρασιματή, Ελένη Κελαϊδίτου, Βασιλική Θ. Κοκόντα, Κική Ν. Κωνσταντινίδου, Ελενίτση Π. Σ. Πετρίδου, Αιμιλία Σιαμπολίδου, Ούραν. Σταυροπούλου, Ελένη Σ. Φυλακτοπούλου, Διονύσιος Ο. Άγγελοπούλος, Α. Χ. Γεωργίου, Κωνστ. Π. Δαραβίγκας, Νικόλαος Η. Δαραβίγκας, Κωνστ. Εθθυμιάδης, Μενέλαος Έμμ. Ηλιαδης, Ιωάννης Γ. Κωνσταντινίδης, Παν. Α. Κωνσταντινίδης, Κωνστ. Ι. Όδοικουρίδης, Αθαν. Σ. Τοΰκος

Γοργός δελφιν, Έκηβόλος Απόλλων, Ζιζίς, Καρδιαλής, Μή με λησμόνει, Ξενιτωμένος Μακροχωρίτης, Σολάγκουρο.

Έλυσαν 26 εκ των ασκήσεων :

Μελπομένη Χ. Καλήνογλου, Φλωρεντία Παράντζη, Παυλίνα Σιαμπολίδου, Α. Αρξόγλου, Ιωάν. Γρ. Βαζιαντζής, Αναστάσιος Ήουχόπουλος, Γ. Μ. Θανουάς, Κωνστ. Α Πάντελος, Β. Α. Σιλιτζόγλου, Ζιζάνιον του Ελικώνος.

Έλυσαν 25 εκ των ασκήσεων :

Αίσατερ Αποστολίδου, Αίσατερ. Σ. Ίσκιμπίου, Μαρία Νικολάδου, Ελένη Τσολακίου, Γεώργιος Χρ. Άγγελίδης, Κλεόβουλος Ε. Αρξόπουλος, Αιμίλιος Βάγιας, Γεώργιος Θ. Γεωργιάδης, Βασίλειος Γ. Τόνης, Αθαν. Ν. Τριανταφυλλίδης, Θεόδ. Αν. Τσίτσος, Στελ. Α. Φουδούλογλους, Αθανάσιος Χατίος.

Έλυσαν 24 εκ των ασκήσεων :

Μορφα Π. Άγγελο, Άγριππίνη Ίσκιμπίου, Ποιλαγία Γ. Καραμάς, Έλλη Πετροπούλιαδου, Ελένη Τζιζάφ, Ι. Π. Κούλας, Κωνστ. Μ. Κωνσταντινίδης, Έμμ. Σαφίρης, Ν. Ψάθης, Πολυμήχανος Οδοσσας.

Έλυσαν 23 εκ των ασκήσεων :

Ειρήνη Καλαπούλου, Ειρήνη Χιωτοπούλου, Κ. Γ. Αδάμιος Δημήτριος Δοΰμας, Ιωσήφ Μπογιατζόγλου, Δημ. Κ. Πετρίδης Β. Φέμος, Αλέξ. Ι. Χορμάλος.

Έλυσαν 22 εκ των ασκήσεων :

Λουσία Γερόνη, Σοφία Παπαδοπούλου, Εθρυδίκη Σπυροπούλου, Αλενίτση Ι. Τριανταφυλλίδου, Αλέξ. Σ. Ίσκιμπίδης, Βασίλειος Σ. Ίσκιμπίδης, Φραγκίσκος Α. Κρονόδειλος, Ποιμενική φλογέρα.

Έλυσαν 21 εκ των ασκήσεων :

Ζωή Ήγουμενίδου, Μαρία Χ. Ζαχαρή, Μ. Θ. Σκορδοπούλου, Μιχαήλ Ήγουμενίδης, Θεολόγος Δ. Καραμάς, Σ. Σ. Κωνσταντινίδης, Αλέξανδρος Χατζόπουλος, Μιχ. Ν. Χατίος.

Έλυσαν 20 εκ των ασκήσεων :

Βασιλική Χρυσόπτερος, Γεώργ. Κ. Κελαϊδίτης, Γεώργ. Π. Τσουκάτος, Γεώργ. Κ. Σπηριώδης.

Έλυσαν 19 εκ των ασκήσεων :

Αλεξάνδρα Δούκα, Έρμιόνη Ζαχρανίδου, Μαρία Κισσοπούλου, Καίτη Παρσοκουαίδου, Μαρία Σαγιοπούλογλου, Αλέξ. Η. Αλληγορίδης, Μίτρος Γιοελιζίδης, Νικόλαος Δ. Θωμάδης, Ε. Σ. Χρυσανθοπούλος, Φασσιέλης.

Έλυσαν 18 εκ των ασκήσεων :

Ανδρομάχη Δούκα, Καρίλιος Κ. Γιοελιζίδης, Νικόλαος Έθιόπουλος, Θ. Ε. Κολλιπολίτης, Γρηγόριος Α. Κρονόδειλος, Ιωάννης Μαζομπέρας, Αντώνιος Φ. Πρίντζης, Μιχ. Α. Τσολακίδης.

Έλυσαν 17 εκ των ασκήσεων :

Δέσποινα Α. Κρονόδειλου, Βαλεντίνια Ν. Μόσχου, Έμμ. Κ. Βαλοιδάκης, Δημ. Ι. Βελιγραδίου, Δημ. Α. Ζαχαριάδης, Ήρως πρόσοπος.

Έλυσαν 16 εκ των ασκήσεων : Αλμυρή Λάβδα, Οθρανία Τσομπάνογλου, Νικ. Ο. Κιράτζιόγλου, Χαράλ. Μ. Χαρολαμπίδης, Ιωάνν. Σ. Ψωμάδης.

Έλυσαν 15 εκ των ασκήσεων :

Αφροδίτη Άγαποπούλου, Γιώτς Χαβιαρόπουλος, Σκοτεινιασμένη νύχτα.

Έλυσαν 14 εκ των ασκήσεων :

Έρσασία Αλ. Νεούλου, Μήντσος Αθηνεδάφου, Ιωάννης Αεθόγλου.

Έλυσαν 13 εκ των ασκήσεων :

Φωφώ Ι. Αναστασιάδου, Σταμάτιος Ε. Πάσας, Μιχ. Α. Σελιάδης, Αθών της έρημου, Έλλη - Τάκη.

Έλυσαν 12 εκ των ασκήσεων :

Δημ. Γ. Σανθόπουλος, Ματζεδάνιο μπουκατάκι.

Έλυσαν 11 εκ των ασκήσεων :

Νικ. Καλλιμαϊδης, Θσμ. Ο. Μαυρίης, Κωνστ. Α. Μέγας.

Έλυσαν 10 εκ των ασκήσεων :

Εθαγγαλία Γαλιος, Αλεξάνδρα Κολέμφο, Αφροδίτη Κολέμφο, Θ. Κουμιάς, Αρμλία Σαρφόγλου, Κεβέλη και Γιώργος Η. Σαρογλου, Κατίνα Ν. Σιμωνιόγλου, Θεόδωρος Λαοίτος, Θεόδωρος Αθηνιόπουλος, Αλεξάνδρος Κ. Γιάνης, Ελευθέριος Α. Ελευθεριάδης, Σ. Ι. Ισσηφίδης, Μιχ. Σ. Κρητικός, Τάκης Ν. Κωνσταντινίδης, Γεωργίου Παναδόπουλος, Κωνστ. Α. Παράτας, Α. Σ. Βασίλ, Αλέξ. Σ. Χαδούρας, Σαυρ. Μ. Σιαμούλης, Ιωάννης Θ. Σιαμούλογλου, Πελοπίατος Β. Τσιβόπουλος, Άγγελος της ειρήνης, Αφροδίσσα, Ένδοξον μέλλον, Λευκόν άρσάκι, Μυστηριώδης φως, Φθινοπωρινή δούκι.

Έλυσαν 9 εκ των ασκήσεων :

Ελένη Α. Βασιλική Βαπορίδου, Δημήτρη Χ. Βαπορίδου, Αικατερίνη Γουσοδανίδου, Σοφία Δ. Μπαρτζή, Εθ. Τασιαθ, Πηνελόπη Τσιμπουαέλλη, Γεώργιος Ε. Αλφαιζής, Θεόδωρος Ν. Αχιωτης, Νικ. Ι. Καραγιάννης, Όμηρος Ν. Καραγιάννης, Πλάτων Ε. Κασσιάνης, Ι. Γ. Λαώνης, Νικ. Κ. Μηναδζοπουλος, Δημ. Σπ. Σανθόπουλος, Αύστολος Α. Ποταμίτης.

Έλυσαν 8 εκ των ασκήσεων :

Δομνίκη Ε. Κουσιανική, Εθηνία Μαζομπέρας, Αλεξάνδρα Α. Πατήρα, Νίνα Τσολακίδου, Κίμων Σαροφίτης, Γ. Λαοίτης, Ιωάνν Γ. Μπάλας, Νικόλαος Όδοσσας, Σταθρος Χ. Σπυριδης, Μικρός καλλιτέχνης, Χρυσόπτερος θάλις.

Έλυσαν 7 εκ των ασκήσεων :

Αικατερίνη Δοβί, Μαρία Γ. Παπαρίδου, Εθστάθιος Δ. Εθθυμιάδης, Ιωάννης Ν. Σιμωνιόγλους, Πορτήγορος άγγελος.

Έλυσαν 6 εκ των ασκήσεων :

Ανδρομάχη Μάλλα, Εθέρητο Μάλλα, Άρετή Χ. Τσούρατογλου, Εθαγγαλία Ν. Χατίου, Θεολόγος Α. Δολανίδης, Εθστράτιος Ν. Εθστράτιάδης, Τσουκνίδα του Ίσκιμπίου.

Έλυσαν 5 εκ των ασκήσεων :

Χρυσή Μήντσου, Ειρήνη Γ. Πεπαρίδου, Ιωάνν. Σαυρ. Καραμάνος, Χριστόφορος Κ. Παπαδόπουλος, Αθηνάιος Χαλιώδης, Θεωραστής του Απ' Ολα, Μητρική άγάπη, Προσφιλής άναργος.

Έλυσαν 4 εκ των ασκήσεων :

Γεώργιος Παπαδόπουλος, Α. Γ. Χατζόπουλος, Γαλανή.

Έλυσαν 3 εκ των ασκήσεων :

Μαρίνα Δέμογλου, Τζιόντα Δανηλίκη, Κ. Άγγελίδης, Αλεξάνδρος Ι. Αλβάνης.

Έλυσαν 2 εκ των ασκήσεων :

Α. Γ. Χατζόπουλος, Έψιλον γάτα, Έλυσαν 1 εκ των ασκήσεων : Ζωή Μπαρμπατζιμαπούλου, Ροδάνθη Μπαρτζαλή, Όλγα Παπαδοπούλου.